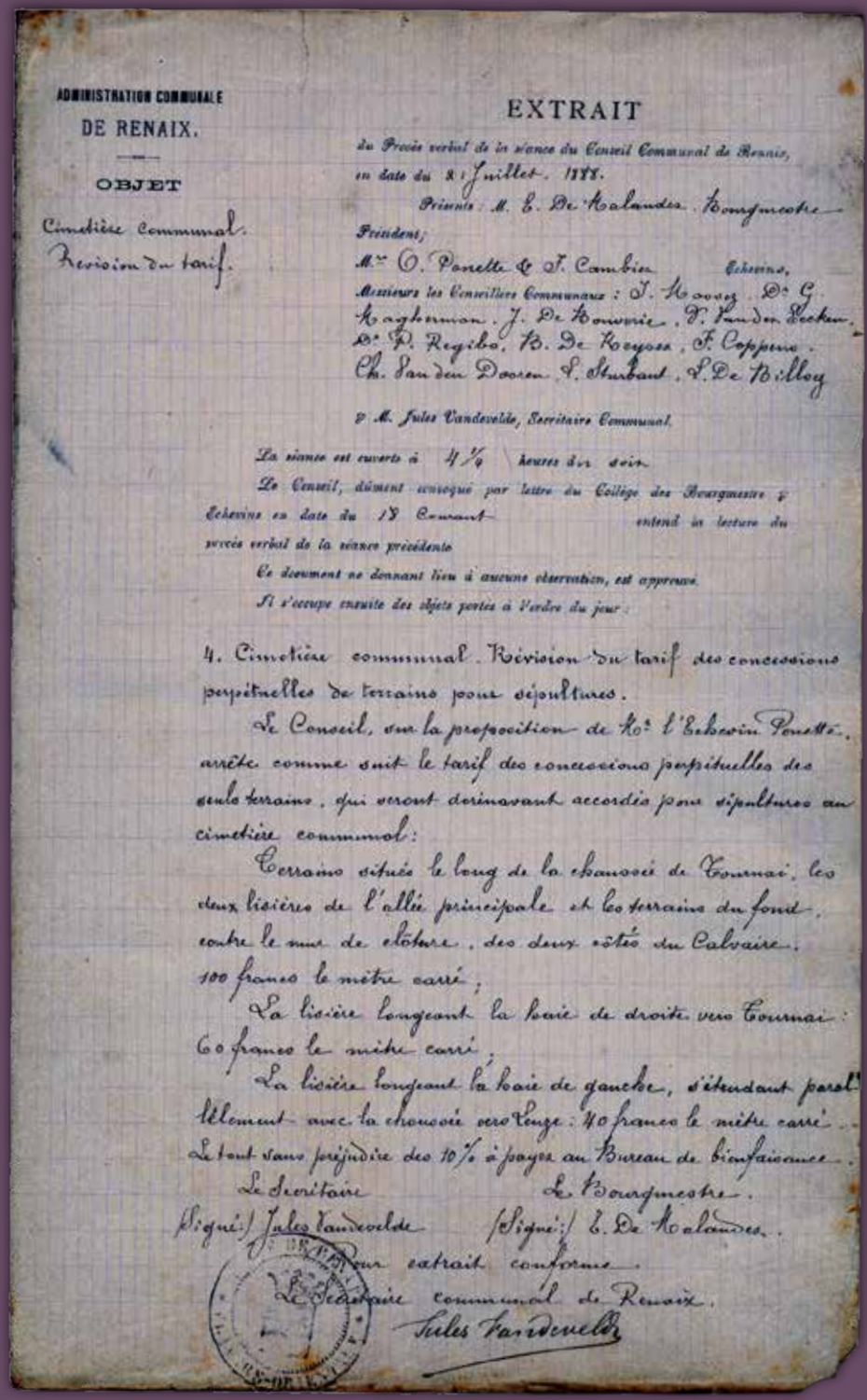

Van Horta tot Norga
De Oude Begraafplaats
Ronse

provincie Oost-Vlaanderen

erf goed sprokkel

85 · 2026

ADMINISTRATION COMMUNALE
DE RENAIX.

OBJET
Cimetière communal.
Revision du tarif.

EXTRAIT

du Procès verbal de la séance du Conseil Communal de Renaix,
en date du 8 Juillet 1888.

Présents M. L. De Kalandes Bourgmestre-Président;
Mrs C. Ponette & J. Cambien Echevins,
Messieurs les Conseillers Communaux: J. Mauroy, Dr G. Kaghenman, J. De Bouvrie, V. Vanden Eecken, Dr P. Regibo, B. De Keyzer, F. Coppens, Ch. Vanden Dooren, L. Stubbaut, L. De Milley

& M. Jules Vandevelde, Secrétaire Communal.

La séance est ouverte à 4 ½ heures du soir.
Le Conseil, dûment convoqué par lettre du Collège des Bourgmestre & Echevins en date du 18 Courant entend la lecture du procès verbal de la séance précédente.
Ce document ne donnant lieu à aucune observation, est approuvé.
Il s'occupe ensuite des objets portés à l'ordre du jour.

4. Cimetière communal. Révision du tarif des concessions perpétuelles de terrains pour sépultures.

Le Conseil, sur la proposition de Mr l'Echevin Ponette, arrête comme suit le tarif des concessions perpétuelles des seuls terrains, qui seront dorénavant accordés pour sépultures au cimetière communal:

Terrains situés le long de la chaussée de Tournai, les deux lisières de l'allée principale et les terrains du fond, contre le mur de clôture, des deux côtés du Calvaire, 100 francs le mètre carré;

La lisière longeant la haie de droite vers Tournai: 60 francs le mètre carré;

La lisière longeant la haie de gauche, s'étendant parallèlement avec la chaussée vers Leuze: 40 francs le mètre carré.

Le tout sans préjudice des 10% à payer au Bureau de bienfaisance.

Le Secrétaire (Signé:) Jules Vandevelde
Le Bourgmestre (Signé:) L. De Kalandes.

Pour extrait conforme.
Le Secrétaire communal de Renaix.
Jules Vandevelde

Nieuw reglement voor het aanvragen van een concessie, 1888

Pleurante van de Ronsese beeldhouwer Jean De Bo

Begraafplaatsen zijn als het ware de stille 'steden' van de doden die er hun laatste rustplek vonden. Ze leggen een diversiteit aan de dag die er ook bij leven al was. De Oude Begraafplaats van Ronse brengt het verhaal van welgestelde textielbaronnen, oorlogsslachtoffers, jonggestorven kinderen én van zij die de graven ontwierpen en maakten... De symbolen en gebruikte materialen vertellen over geloofsopvattingen en stijlen die in de loop van de jaren de revue passeerden. Maak kennis met een stille, maar o zo sprekende plek.

Een korte geschiedenis

De begraafplaats op deze plek ontstond door het edict van keizer Jozef II uit 1784 dat het begraven in en bij kerken en verstedelijkte centra verbood om hygiënische redenen. In Ronse kwam het stadsbestuur in 1810 met eerste denkpistes voor een nieuwe begraafplaats.
De uiteindelijke realisatie sleepte nog tot november 1821 aan.

In 1869 vond een eerste zuidelijke uitbreiding plaats. Toen werd vermoedelijk ook het calvariekruis vernieuwd. De zuidzijde van de toentertijd erg boomrijke begraafplaats werd begrensd met een muur die nog zichtbaar is op een foto uit 1896. Nadien volgden nog uitbreidingen in zuidelijke en oostelijke richting. De totale oppervlakte bedraagt 23 062m².

In 1956 werd een deel van het Bois Joly aan Hogerlucht onteigend met het oog op een nieuwe begraafplaats naar een ontwerp van tuinarchitect René Pechère. Ze werd in dienst genomen in mei 1965. Sedertdien zijn begravingen op de Oude Begraafplaats eerder uitzonderlijk en werden nogal wat grafmonumenten niet meer onderhouden. Wees daarom voorzichtig bij je bezoek.

‘Ie liegt aachterFina°nce Co°ppies’

Deze uitdrukking werd vanaf eind 19de eeuw in Ronse gebruikt om iemand aan te duiden die overleden was. Financie-Désiré Coppens (1840–1905) woonde sinds 1882 in de Oude Posterij, op de hoek van de Engelsenlaan met de Leuzesesteenweg. Ten opzichte van het stadscentrum lag de begraafplaats ‘achter’ de hoeve van deze landbouwer.

Zicht op de begraafplaats vanaf de Leuzesteenweg, 1896

Een wandeling op de begraafplaats

De infoborden (I) op de begraafplaats vullen de teksten in deze brochure aan.
Je vindt er ook informatie bij graven die hier niet besproken worden.

Symboliek op het apothekersgraf van Julien Roy (1)

We beginnen onze wandeling bij een van de eerste graven, waar overvloedig symbolen aanwezig zijn. Het kruis staat voor Christus’ verrijzenis en het verhoopte eeuwig leven. Hier hangt rond het kruis een krans van immortellen, ook wel ‘gele droogbloemen’ genoemd. Ze zijn ‘immortel’, onsterfelijk, en symboliseren dus het eeuwig leven. Dat doet ook de krans zelf, een cirkel zonder eind. De slang die zich rond een urne kronkelt is een kenteken voor dokters en, zoals hier, apothekers.

Ook enkele planten springen in het oog: de palmtak is het symbool van de overwinning op de dood. Klimop is een groenblijvende plant die zich hecht aan zijn ondergrond en staat voor het eeuwig leven, de eeuwige vriendschap en het ‘vasthouden’ van de herinnering.

De letters RIP kennen wij als afkorting van het Engelse ‘Rest in peace’, maar eeuwenlang betekenden ze ‘Requiescat in pace’, Latijn voor ‘Hij/zij ruste in vrede’.

Oorlogsgraven van het Gemenebest (2)

Ronse was tijdens de twee wereldoorlogen geen frontstad. Er werden gewonden verzorgd en er verbleven ook krijgsgevangenen. Voor sommigen eindigde de oorlog hier. De strakke witte grafstenen van de Commonwealth War Graves Commission (CWGC) lijken hier bijna toevallig te staan, maar achter elk ervan schuilt een levensverhaal dat deze plek verbindt met de veel grotere geschiedenis. Je vindt de persoonlijke verhalen terug op de website van het Forevermore-platform van de CWGC.

Het graf van Julien Roy

Schijndood (3)

In de 19de eeuw was men er als de dood voor om levend begraven te worden (tafofobie, heet die angst). Klassiekers uit de literatuur hierover zijn *Frankenstein* (1818) en *Dracula* (1897). Ook Hans Christian Andersen (1805–1875), die we kennen van zijn sprookjes, worstelde met dergelijke angsten. Naar verluidt vroeg hij aan zijn huishoudster om na zijn dood nog eens een slagader door te snijden om niet levend begraven te worden.

Begrafenisondernemers speelden in op de angst door snufjes aan te brengen op het grafmonument: een belletje dat je vanuit de kist kon activeren, galmgaten die het geroep van de schijndode konden versterken en zelfs een glazen lijkkist behoorden tot de mogelijkheden.

Hier ontdek je een zeldzaam en laat voorbeeld van deze tafofobie bij het grafmonument Ameels-Derudder. Huisarts Charles Ameels en zijn echtgenote overleden beiden in 1935. Volgens de overlevering wenste de echtgenote begraven te worden achter een kijkvenster dat de volledige achterzijde van het grafmonument inneemt. Zij zou ook zijn begraven met een hamer naast zich. Een exemplaar van de klink voor de toegangsdeur van het graf bevond zich bij de notaris en op het stadhuis.

Materialen (4)

De materialen die men voor een grafmonument gebruikte hingen samen met de financiële draagkracht van de opdrachtgever. Basismateriaal van de meeste is blauwe hardsteen uit de streek rond Aat en Zinnik, niet ver van Ronse. Vaak zijn er decoratieve elementen in brons of een koperlegering op bevestigd. Ook giet- of smeedijzer werd veelvuldig aangewend. Luxueuze graven zijn geheel of gedeeltelijk in marmer.

In het interbellum maakten ook andere materialen opgang, zoals marbriet voor de naamplaat op het graf en bepaalde ornamenten. Dit zwarte, ondoorzichtige glas werd tussen 1919 en 1964 geproduceerd door de firma Fauquez uit Ittre.

De graftrommels rond het monument
Cuvelier, privécollectie

In die periode werden ook granito en gewapend beton populair. Granito is een afwerkingslaag die is samengesteld uit cement en gemengd werd met fijngemalen steenslag, zoals marmer- of natuursteenkorrels. Na plaatsing wordt het geslepen en gepolijst tot een glad en duurzaam oppervlak.
Op de begraafplaats bleven opmerkelijk veel keramische sierelementen bewaard. Het talrijkst zijn bloemenkransen, -vazen en -mandjes, losse bloemornamenten, kruisen, opengeslagen boeken, harten en ankers in faience. Vroeger werden ze in november van de graven verwijderd om ze na de vorstperiode terug te plaatsen.

Op onze wandeling komen we een zeldzame keer ook graftrommels tegen, ijzeren of zinken ronde ‘dozen’ met een deksel van doorzichtig glas en met daarin bloemenkransen in metaal of porselein. Je kunt ze zien als duurzame rouwkransen. Ze waren vooral populair in de periode vóór WO II.

Grafkunst van Sylvain Norga (5)

Nogal wat kunstenaars verdienden hun brood met het ontwerpen van grafornamenten en -beelden. Eén kunstenaar uit de regio was een nationale pionier hierin: Sylvain Norga. Zijn werk vind je op begraafplaatsen over heel België.

Norga werd geboren in Etikhove in 1892. Hij startte in de jaren 1920 met het vervaardigen van bronzen ornamenten voor grafmakers. Door van zijn modellen hoge oplages te maken verlaagde hij de kostprijs. Typisch in zijn oeuvre is de wenende Christus.

De verkoop van grafornamenten legde Sylvain Norga geen windeieren. Aan de Franse Riviera liet hij de villa Etichovia bouwen, waar hij na 1954 nagenoeg permanent verbleef en ook overleed in 1968. De bronsgieterij Norga werd door zijn nazaten voortgezet, heet nu Art Casting en heeft een internationale reputatie.

Sylvain Norga, *Wenende Christus*

Begraafplaatsplanten

Op veel begraafplaatsen vind je een groot aantal planten met een ecologische waarde. Onder meer de muurleeuwenbek komt opvallend vaak voor. Misschien merkte je al dat je over een zacht mostapijt liep, maar kijk ook eens naar de plaatsen waar de graven de grond raken. Vaak zie je daar een groot aantal soorten sedum in diverse vormen. Op de graven zelf groeien soms zeldzame korstmossen. Ze groeien traag, maar op een oude begraafplaats hebben ze daar de tijd voor.

Grafmonument Fostier de Landenbourg (6)

Het grafmonument van de familie Fostier de Landenbourg dateert uit 1867. Het is op deze begraafplaats uniek vanwege het materiaal: kalkzandsteen. De tand des tijds heeft deze zachte steen jammer genoeg sterk aangetast. De familie deed voor het ontwerp een beroep op de gereputeerde hofbeeldhouwer Jean-Joseph Jaquet (1822–1898). Jaquet ontwierp een standbeeld van een geknielde biddende engel voor een kruisbeeld. Links vooraan, tegen de knieën van de engel, zie je een immortellenkrans en vóór de engel ligt centraal het familiewapen.

Grafmonument Fostier de Landenbourg

Het grafmonument van van Pierre Dopchie-Crocq in een rij grafmonumenten van de familie Dopchie.

Het graf blokkeert een gangpad dat van aan de Engelsenlaan tot het calvariekruis moest doorlopen. Dat dit monument bewaard bleef bij de heraanleg van de begraafplaats in het interbellum, wijst op het belang van de familie die erin begraven ligt. Leden ervan bekleedden al in het Ancien Régime belangrijke bestuursfuncties in Ronse.

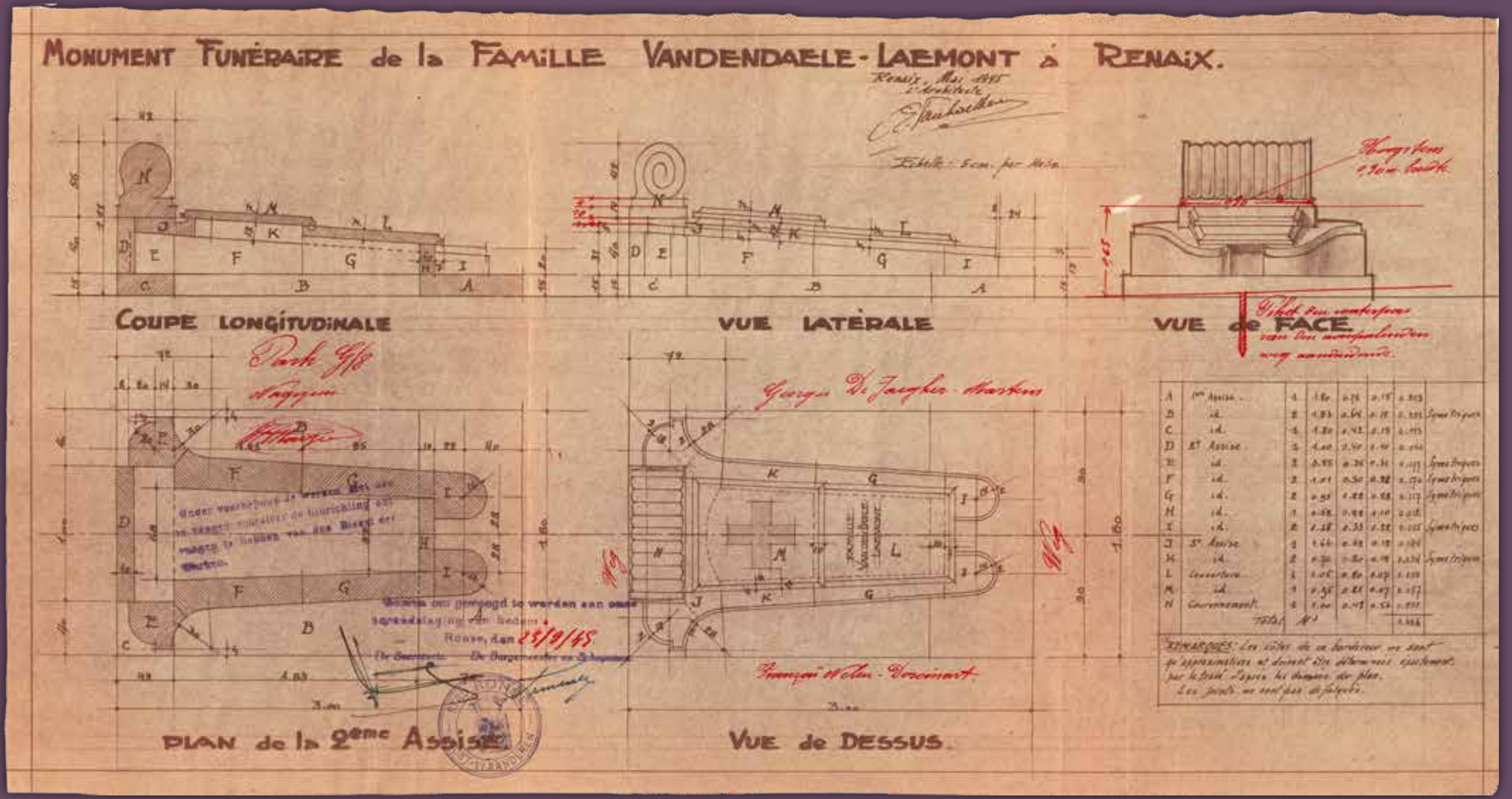
In 1895 overleed de laatste vrouwelijke nazaat: Eugénie Fostier de Landenbourg. Zij had bij testament burgemeester Ephrem de Malander aangeduid als haar enige erfgenaam, met heel wat ophef als gevolg. Uiteindelijk trok de familie De Malander aan het langste eind. Ook het grafmonument van de familie Fostier werd finaal door de familie De l'Arbre de Malander overgenomen en uitgebreid.

Textielbaronnen (7)

De rijkdom van sommige grafmonumenten weerspiegelt ook het belang van de lokale textielindustrie. Ronse beleefde de voorbije 150 jaar periodes van enorme voorspoed, zoals net vóór WO I, met een lange aanloop vanaf 1870. Toen werd de stad beroemd met de productie van gemengde weefsels. Textielbaronnen uit de eerste helft van de 20ste eeuw in Ronse kwamen onder andere uit de families Annicq, Cambier, Crucke, De Rudder, Dubus, Guisset, Lagache, Portois, Van Butsele en Van Grootenbruel.
In deze rij graven liggen vertegenwoordigers van de familie Dopchie begraven. De vier broers Pierre, Julien, Edouard en Léopold 'migreerden' tussen 1854 en 1866 uit Aat naar Ronse. Ook hun ouders Nicolas Dopchie en Marie-Antoinette Degrève liggen hier. De Dopchie's stonden aan het hoofd van diverse spinnerijen en weverijen in de stad. De belangrijkste vertegenwoordiger van de familie is kleinzoon Achille Dopchie. Zijn graf ligt rug aan rug met dat van zijn vader Julien. Achille was directeur van een katoenspinnerij in de Ninovestraat die tot 1978 een belangrijke werkgever was in de stad.

Huwelijksfoto van Achille Dopchie en Marguerite Dekeyser, 1901, privécollectie

Albert Van Laethem, Plan voor het Art-decografmonument voor de familie Vandendaele-Laemont, 1945

Algemeen beeld van de begraafplaats met op de voorgrond de stedelijke wachtkelder

De middengang met het calvariekruis

De stedelijke wachtkelder (8)

Nu je al enkele graven zag, kun je je voorstellen dat het enige tijd kostte om de kunstwerken te maken. In afwachting van de afwerking van het graf werd het lichaam van overledenen bewaard in de stedelijke wachtkelder. Toen die zijn functie verloor, diende hij als knekelput voor geruimde graven. Op de kelder werd een groendak aangelegd met verschillende soorten sedum en bieslook. De planten zorgen mee voor meer biodiversiteit.

Het calvariekruis (9)

Het calvariekruis staat symbool voor lijden, hoop en de verrijzenis. Op 19de eeuwse begraafplaatsen stond het vaak centraal, als herkenbaar oriëntatiepunt in het geometrisch aangelegde kerkhof. In Ronse markeert het nu de overgang tussen het oude en het nieuwe deel van de begraafplaats.
Het oude gedeelte heeft een monumentale middenas, rechte lanen en symmetrische perken. Rond de centrale as staan de meest prestigieuze grafmonumenten, vaak van invloedrijke families uit Ronse. Omdat de middenas gold als de meest voorname zone, kostte een concessie er merkbaar meer dan in de zijassen, waardoor de sociale hiërarchie van de 19de-eeuwse stad hier wordt weerspiegeld.

De grafkelders vormen als het ware de lanen en straten van de begraafplaats, terwijl de tussenliggende zones bestemd waren voor volle grondbegravingen. De funeraire vormentaal varieert er van neogotische en neoclassicistische tot eclectische monumenten en vroeg-20ste eeuwse grafkunst.

Door het vervallen van concessies en het verwijderen van oudere graven is de oorspronkelijke structuur van de begraafplaats hier en daar minder herkenbaar geworden. De combinatie van monumentale grafmonumenten, open ruimtes en volwassen groen creëert een rustige, landschappelijke omgeving die zowel herdenkingsplek als stadspark is geworden.

Art-decograven (10)

Art deco is in de kunst en architectuur een internationale stijl die vooral bloeide tussen ongeveer 1920 en 1950. Een grafmonument in art deco herken je aan de strakke, symmetrische vormgeving met geometrische lijnen en de gestileerde decoratie.

De meeste art-decografmonumenten op deze begraafplaats komen uit een catalogus van een grafondernemer. In zeldzamere gevallen deed de familie van de overledene een beroep op een (lokale) architect. Vaak was er al een band tussen familie en architect, die bijvoorbeeld ook het woonhuis van de familie had ontworpen.
Deze graven zijn veelal creatiever vormgegeven.

De modernistische woning van textielbaron Crucke, ontworpen ca. 1940 door architect Antoine De Gavre
rechts: Grafmonument Crucke-Cambier

Voorbeelden zijn de grafmonumenten van Camille Ostijn-Lesquesne uit 1937 (arch. Henri Cuvelier), Lucien Crucke-Cambier uit 1944 (arch. Antoine De Gavre), Dopchie-Dekeyser uit 1940 (arch. Richard Cordier) en Eugeen Vandenbossche-Gevaert uit 1946. Die laatste waren de ouders van architect José Vandenbossche.

Het graf van een verzetsstrijder/Slag bij Wodecq (11)

Gaston Hoefman was een verzetsstrijder uit Ronse die omkwam in de Slag bij Wodecq in Henegouwen (5 september 1944) aan het eind van WO II. In die tragische confrontatie vielen slecht geïnformeerde verzetslieden een sterke Duitse eenheid aan. Ze leden zware verliezen op een moment dat de streek al zo goed als bevrijd was. Tijdens de slag sneuvelden 21 verzetsmensen (onder wie zes Ronsenaars), twee burgers en enkele Duitse soldaten. In Wodecq werd een oorlogsmonument opgericht nabij de boerderij waar de gevechten plaatvonden.

Het graf van Hoefman is versierd met een plaquette van de beeldhouwer Jean De Bo. Het smeedijzeren ornament op de grafplaat is een realisatie van kunstsmid Lode Van Boeckel jr., voor wie in de nabijheid in 2023 een apart monument werd opgericht.

Dubbelgraf Edmond Van Opbroecke-Bracq (12)

Op oude trouwfoto's staat de bruidegom altijd rechts, met de bruid aan zijn linkerzijde. De traditie zou zijn ontstaan omdat de man zo zijn rechterhand vrijhield om zijn zwaard te kunnen trekken en zijn bruid te beschermen tegen mogelijke rivalen. Of was het omdat de vrouw hierdoor aan de zijde van het hart van haar man staat? Ook in graven ligt een man traditioneel rechts van zijn vrouw.

Het bidprentje van
Gaston Hoefman

Grafmonument Hoefman

Grafmonument D'Haene-De Witte (13)

Het 20ste-eeuwse modernisme streeft naar eenvoud en rationaliteit, wat zich uit in minimale ontwerpen waarin decoratie als overbodig wordt beschouwd. Het graf van de familie D'Haene-De Witte in deze stijl dateert van 1952 en is een van de laatste waarvoor een vrijere vormgeving werd toegelaten. In 1958 legde de stad Ronse in een nieuw reglement de afmetingen van grafmonumenten vast.

Oorlogsslachtoffers (14)

Het perk van de slachtoffers van de twee wereldoorlogen werd omstreeks 1920 aangelegd. Een markant graf is dat van Gilbert Malrait, geboren in de Verenigde Staten als kind van een Ronsese vader en een Engelse moeder. In 1927 keerde het gezin terug naar Ronse, maar Gilbert trok in 1939 weer naar Amerika en werd er 2de luitenant bij de Amerikaanse luchtmacht. In 1944 werd hij in Roemenië geraakt door een vijandig vliegtuig. Eerst kreeg hij daar een graf, maar later werden zijn stoffelijke resten overgebracht naar Ronse. Ieder jaar tijdens Memorial Day vindt er aan zijn graf een herdenking plaats.

Grafmonument Desmet-T'Sobbel (15)

In Ronse was fotokeramiek in het interbellum erg populair. In 1957 richtte Omer Van Welden in het naburige Etikhove een atelier op dat zich hierin specialiseerde. De zaak bestaat nog.

Van pasgeboren en jonge kinderen hadden families vroeger vaak geen foto's. Als een kind op erg jonge leeftijd overleed, werd soms na het overlijden een post-mortemfoto genomen.

Fotokeramiek en graftrommels

Kindergraf in sarcofaagvorm, omgeven door kettingen

Grafmonument Meuris-Vandenmeerschaut (16)

Sarcofaagvormige grafmonumenten op 19de eeuwse begraafplaatsen zijn graftekens waarmee de burgerlijke elite refereerde aan de klassieke oudheid en tegelijk haar status en herinnering duurzaam verankerde.
Op het einde van de rij bevindt zich nog een kleine sarcofaag; vermoedelijk gaat het om een kindergraf.
Let ook op de kettingen rond het grafmonument. Ze staan symbool voor de grens tussen het domein van de doden en dat van de levenden.

Grafmonument Carpentier-Huybreghts (17)

Het grafmonument van Valère Carpentier en zijn Gentse echtgenote Marie-Louise Huybreghts uit 1920 is een laat voorbeeld van art nouveau. Een variant ervan vind je op de Gentse begraafplaats Campo Santo. Dat graf werd in 1893–1895 door Victor Horta ontworpen in opdracht van Antoon Huybreghts, vader van Marie-Louise.
In de vormgeving herken je de typische ‘zweepslag’ en de organische lijnen die door de natuur zijn geïnspireerd. De papaverbollen bovenaan symboliseren de eeuwige slaap. Vanuit de bolvormige voet groeit aan de zijkanten een iris waaruit een kruis oprijst. Op wandelafstand kan je de villa van dit echtpaar bezoeken. Ook die is ontworpen door Victor Horta, die in Ronse familiebanden had. Het beschermde grafmonument werd in 2025 door de stad gerestaureerd.

De zusters van barmhartigheid (18)

In deze hoek van de begraafplaats rust een groot aantal zusters van barmhartigheid, een katholieke kloosterorde die in 1845 gesticht werd door Stefaan Modest Glorieux. De zusters zijn actief in onderwijs- en zorginstellingen. Ze liggen hier begraven in volstrekte anonimiteit en soberheid, in tegenstelling tot hun (mannelijke) bestuurders, die wel een grafmonument kregen.

Ephrem Delmotte (19)

“*Vi- van on-ze vorst! – Ja die koning wil-len wij…*” Zo begint het Lied der Bommels van Ephrem Delmotte (1905–1997), een van de invloedrijkste mensen die de Ronsese muziek- en cultuurscene heeft gekend. In 1950 bezorgde hij met de oprichting van Zotte Maandag, de voorloper van de *Bommelsfeesten*, de stad een vernieuwd volksfeest, dat al snel een vaste traditie werd. Vanuit diezelfde bezieling stimuleerde hij de komst van de eerste textielreuzen, die nog steeds de stoet kleuren. In 1992 werd ‘Mottie’ zelf vereeuwigd als reus Ephrem de Beiaardier.

Grafmonument Neckebroek (20)

De laatste stop is het grafmonument van de familie Neckebroek. Hippoliet Neckebroek (1844–1908) was een steenrijke textielfabrikant. Op het graf symboliseert de zandloper de kortstondigheid van het leven, het verglijden van de tijd en het elkaar opvolgen van dood en leven. De zandloper wordt vaak afgebeeld met aan weerszijden vleugels: soms is het dezelfde vleugel, soms zijn het twee verschillende vleugels, zoals hier. De vleugel van de duif verwijst naar de dag, die van de vleermuis naar de nacht. De tijd verglijdt, zowel overdag als ’s nachts …

Victor Horta, monument Carpentier-Huybreghts

Monument Neckebroek

1 Symboliek
2 CWWGC
3 Schijndood
4 Materialen
5 Kunstenaars
6 Fostier de Landenbourg
7 Textielbaronnen
8 Stedelijke wachtkelder
9 Calvariekruis
10 Art Deco
11 Slag van Wodecq
12 Positie van man en vrouw
13 Modernisme
14 Oorlogsslachtoffers
15 Fotografie
16 Sarcofagen
17 Victor Horta
18 Zusters
19 Ephrem Delmotte
20 Duif en vleermuis

Infoborden

Colofon

Uitgegeven door de deputatie van de Provincie Oost-Vlaanderen

Beleidsverantwoordelijke: David Coppens, gedeputeerde voor erfgoed
Directie Erfgoed & Erfgoedsites · dienst Erfgoed
Jo Rombouts, diensthoofd
Serge Migom, redactie en coördinatie

Tekst: Nathalie Dumon, Mieke Stessens, Elke Ramon,
Pieter-Jan Lachaert en Yari Gielen, met medewerking van Eric Devos,
Sarah De Vos, vzw Epitaaf, Guy Gadeyne (†), Heemmuseum Aloïs
De Beule Zele, Eric Hantson, Caroline Merry en Pierre Van Wynen.
Taalredactie: Patrick De Rynck
Fotografie: Stefan Dewickere, tenzij anders vermeld
Archiefbeelden: Stadsarchief Ronse, tenzij anders vermeld
Grafische vormgeving: Ann Huyghe, directie Erfgoed & Erfgoedsites
Druk: Albe De Cocker · Antwerpen

D/2026/1933/13

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met het
stadsbestuur Ronse.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
De auteurs zijn verantwoordelijk voor de inhoud van hun bijdrage.
De uitgever heeft ernaar gestreefd de wettelijke voorschriften inzake copyright na te leven.
Eenieder die meent nog rechten te kunnen doen gelden, wordt verzocht zich tot de uitgever te wenden.

1 NOVEMBER
REVEIL RONSE

RONSE
stad met uitzicht

Praktisch

De Oude Begraafplaats van Ronse is elke dag open van 8 tot 16.30 uur.
Er zijn ingangen via de Leuzesesteenweg en de Engelsenlaan.
De begraafplaats kan je eenvoudig te voet en met de fiets bereiken.
Er zijn voldoende parkeermogelijkheden voor auto's.

Jaarlijks wordt op Memorial Day (eind mei) een herdenkingsplechtigheid georganiseerd bij het oorlogsgraf van Gilbert Malrait.

Op 1 november is er op de begraafplaats een dodenhulde en om de twee jaar vindt hier een troostevenement van Reveil Ronse plaats.

v.u. David Coppens · gedeputeerde | Charles de Kerchovelaan 189 · 9000 Gent

Erfgoedsprokkels: Oost-Vlaams erfgoed in de kijker
www.oost-vlaanderen.be/erfgoedsprokkels